

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ivlii Fatii S. J. Liber De Mortificatione Nostrarvm
Passionvm, Prauorumque affectuum**

Fazio, Giulio

Köln, 1604

De Indifferentia in Conuersatione. XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60991)

DE MORTIFICAT. 131

describit, maiore quadam cum animaduersione
ministrare munus debet, solliciteque, & ut
est, in singulis aduigilet, quo pacto videlicet
conuenienter voluntati Dei & accommodatè
naturam facultatemque vniuscuiusque, ha-
bita communis boni ratione, munera singulis
describat, imperétue. Atq; hoc modo occlu-
sa manebit illa porta, quâ nonnunquâ in-
quietudo magna in Religionem irrepere
solet; E contra verò omnes, qua par est, pa-
trac deuotione Deo famulabuntur.

CAPVT XVIII.

De Indifferentia in Conuersatione.

Quoniam sancta hæc Indifferentia, de
qua agimus, etiam in communi per-
sonarum conuersatione, quibuscum-
uiuimus, locū habere potest, quādo videli-
cet et ipsi indifferenter ac sine vlla nota
particularis alicuius affectus cōuersamur,
visum est mihi huic tractatui adiūgere, ea
quæ S. Basilius de hac materia diuersis in
locis scripta reliquit. Ita ergo quodam lo-
co loquitur. Quoniam autem equali inter se
vicissim charitate amplecti omnes debet, iusti-
tia violatur, quæ si cuiusq; in communi cōuentu
privatæ aliq; coitiones reperiuntur, aut soda-
litates; Qui enim vnum aliquem magis quàm
ceteros diligit, is quod nõ perfectè ceteros dili-
git, de se ipso iudicio est. Quæ circa similiter ex

S. Basilius
serm. de
Institut.
Monach.

conuentu reiicienda sunt & turpis contentio;
 & amor ipse singularis, siquidē ex contentione
 odium, ex amore autem singulari, sodalitateque
 suspiciones, inuidiæque oriuntur. Quibus ver-
 bis S. Basilius apertè declarat, hanc sin-
 gularitatem affectus & conuersationis in
 communitate aliqua religiosa, esse con-
 tra communem charitatem & Iustitiam;
 atque ideo sine graui charitatis, concor-
 diæ, ac boni communis illius loci præiudi-
 cio, tolerari non posse.

*Basil. in
 constit.
 cap. 29.*

Alibi verò ita dicit S. Basilius: Charita-
 tem quidem habere inter se mutuum fratres de-
 bent, non ita tamē, vt duo tresque seorsum à cete-
 ris sodalitatē inter se cōeant, quandoquidem
 hoc non charitas est, sed distinctio & distinctio
 & eorum qui sic cōeunt improprietate in dicitur;
 Si enim communis decus discipline charum ha-
 berent, qui tales sunt, sine dubio communem,
 æqualemque aduersus omnes charitatem ten-
 rent. Hæc S. Basilius.

*Bona. in
 speculo
 discipl.
 cap. 6.*

Idem S. Bonaventura docet, cū inquit
 Esto omnibus benignus, nemini blandus, paucis
 familiaris, omnibus æquus; Indicans autem
 quales esse debeant ij, quibus prædicta fa-
 miliaritas, permitti possit, paulo post adiū-
 git; Si familiarem admittis, sic quem etas, mo-
 res, discretio & honestas inspiciat. Beatus itē
 Laurentius Iustinianus tractans de disci-
 plina religiosa, ita in hanc finem scribit. So-
 cialis

*Iustinia.
 de discip.
 Monast.
 cap. 22.*

ialis natura cum sit homo, & socialiter vivere gratuletur, ita prudenter regenda est, ut & naturae subsidium, & spiritus non patiatur detrimentum.

Verum quamuis fieri possit, ut quis cum alijs familiariter conuersetur ex quadam Sympathia, quam habet erga ipsos; aut bona etiam intentione & zelo, quod maiorem fructum spiritualem & consolationem ab his, quam ab alijs, ex tali conuersatione soleat percipere, atque idcirco non facile repudianda videatur esse haec singularitas in conuersando; cum in praedictis casibus fructuosè, aut saltem non admodum infructuosè retineri & usurpari possit: Nihilominus respondeo; duo haec vocabula *Sympathiam* & *Antipathiam*, ut significant certos affectus naturales carnis & sanguinis; ordinariè non bene sonare in ore illorum, qui vitam profiterentur spiritualement, neque aliter in nobis locum habere debere, nisi quatenus cum rectitudine rationis ac spiritu religioso conueniunt. Quia verò haec singularitas conuersationis cum certis personis, ferè nunquam rectitudini rationis ac spiritui reuera Religioso conformis esse solet; sequitur titulo hoc *Sympathiae* in casu praedicto nos excusari non posse: immò potius perspicuum est, nos nimiae cuiusdam

S. Basil.
serm. de
Institut.
Monach.

iustam indulgentiæ erga appetitus carnis
& sanguinis condemnari. *Qui enim, inquit*
D. Basilius, *in rebus huiusmodi naturam se-*
quitur, is planè declarat se ipsum nondum ex-
toto à natura recessisse, sed adhuc sub corporis
dominatione remanere.

Climac.
de discr.
grad. 6.

Neque singularitas conuersationis ex
bona mente & zelo excusationem admit-
tit, quando talis, cum animaduertit ex hac
sua singularitate se alijs esse offensiuam
& scandalo; nihilominus in ea perseue-
rat, neque ab ea se deduci patitur, sicut
prudenter à quibusdam Religiosis sui
temporis factum esse Climachus affirmat;
Vidi iuuenes, inquit, se inuicem castissimo
amore, ac secundum Deum diligentes, qui to-
men, dum aliorum conscientiam inde ledi con-
spicerent, conuenit inter eos, ut se ab inuicem
ad tempus elongarent. Et rectè quidem. Quis,
ut ait S. Bernardus, sepe dum mutatur locus,
mutatur & mentis affectus.

Bern. ser.
6. ad soror.
repro.

Neque mihi persuadere possum, talem
zelum bonum esse, & secundum charita-
tem, qui hominem ad proprium suum
commodum cum notabili offensione mul-
torum inducit: Deinde, licet zelus hic
non esset malus, neque ipsa conuersatio
reprehendenda; satis tamen alicui esse debe-
ret, ad hanc familiaritatem deserendam,
cum videt eam sine detrimento commu-
nis.

DE MORTIFICAT. 145

is edificationis continuari non posse. Quod & Beatus Iustinianus satis aperte significat, quando de hac materia loquens, ita concludit; Proinde imercedenda est affectiva & privata conuersatio in Collegijs seruorum Christi, que quanquam in nullo alio reprehensibilis sit, sine proximorum tamen scandalo fieri nequit. Et hoc ed citius fieri debet, quod saepius contingit, affectum hunc singularem, qui in principio merè spiritualis videbatur, in actu oculi in sensualem transmutari, cum nescio qua mentis obfuscatione & extinctione spiritus. Quod etiam nobis S. Basilii grauissimis verbis ob oculos ponit. Iuuenis, inquit, si euate, siue animo fueris, a qualium tuorum consuetudinem defugito, ab illisq; te non secum atq; ab ardentissima flamma procul abducito, quandoquidem illorum opera vsus aduersariu, pleuroque olim incendio dedit, & sempiterno igni tremandos addixit, ac spiritualis videlicet prowa charitatis vana quadam specie illectos, in terrimam postea Pentapolitarum voragineis precipites deturbauit.

Quod si sancti isti viri suis temporibus, quibus Religiose discipline rigor, sanctaque simplicitas, tantum florebat, a deo periculosam tenebant hanc affectus singularitatem, vt ex predictis eorum sententijs grauissimis, apparet. quanto magis

Illic lib. de discip. Mon. nast. c. 20

S. B. fl. serm. de abdicat. reru hu. ius vita.

gis nobis, corrupto hoc seculo, à damnis huius abusus cauendum est, occurrentumque tempestiuè discreta quadam charitate, & matura prudentia. Id tamen interim animaduertere oportet, ne nimia cautela simplicium mentes offendantur, neque è cōtrario nimia securitate illis incommodis locus detur, quæ inde prouenire possent.

CAPVT XIX.

De differentia predictorum quatuor exercitiorum.

CVM sit proprium Mortificationis officium, omne à nobis perfectionis impedimentum amouere, vt superius dictum est, nō est dubium, quin prædicta quatuor exercitia *Renunciationis, Abnegationis, Resignationis & Indifferentiæ*, sint quædam ipsius Mortificationis instrumenta, quibus illa ad finis ac propositi sui executionem vtatur, cum singula eò spectent, quod ex eorum explicatione constat, vt Dei seruum ab omnibus tam interioribus, quàm exterioribus liberent impedimentis, quibus fortassis retardari posset. Desideranti tamen exactius, ac magis speciatim scire horum quatuor exercitiorum differentiam, in quonam videlicet consistat; hoc do responsum, facile hanc differentiam